

FISCHER EGMONT

„Lábam elé hálót feszítenek...”

Ma is dél körül ébredtem. A hajnali gyötrő álmoképek után mély álomba zuhantam. Van egy makacs álomom, ami hetek óta újra és újra visszatér. Először az ég tűnik fel, amint sűrű felhőfátyol takarja, és a közepén egyik végétől a másikig egyetlen szürke sáv szeli át. Ellenállhatatlan vágy ébred bennem, hogy megérintsem, és végighúzzam rajta az ujjam. Egy rövid nekirugaszkodás után fel is emelkedem a földről, előbb alacsonyan szállok, később a fák, majd a város fölött is. Amikor csupán karnyújtásnyira van tőlem az égbolt, és a felhők úgy lebegnek a testem körül, mint a sátor vászna, észre kell vennem, hogy türelmetlenül tapogatózó kezem folyton valami kemény anyagba ütközik. Kétségbeesve tapasztalom, hogy az égbolt helyén voltaképpen egy homorú betonhíd ível, amelyen a szürke sáv alatt egy hasadék húzódik. A testem olyan apróvá válik, akár egy bogaré, és bepréselem magam a hasadék sötétjébe. A híd túlsó, domború oldalára kerülve át egy szokatlanul élénk és üde zöld mezőn találok magam, amit egyenletes napfény világít meg. A mezőn karcsú, földig érő fekete ruhába öltözött lányok járkálnak. Hosszú, nádszálvékony derekuknál a ruha testhez simuló, egyébként bő, gazdag redőkben omlik alá, a bokájuk sem villan elő alóla. Vállukon fekete varjú gubbaszt. Maguk közé hívnak, és immár megszokott fiúalakomban lévén, mint valami gyermekjátékban, kergetőzni kezdünk a mezőn. A vidám fogócska egyre vadabb hajszába csap át, kifulladásra keresem a menedéket, de a testem megtagadja az engedelmességet, nem hajlandó újra bogárméretűvé válva átbújni a hasadékon, hogy visszatérhessek a felhők óvta világba.

Alighanem magányosan fogom tölteni ezt a napot is. Hetek óta hiába várok egy lány üzenetére, akivel az egyetemen ismerkedtem meg. Bár ez a kifejezés, hogy „megismerkedtem”, a történetek alapján túlzásnak tűnik. Voltaképpen nem ismerkedtem meg vele, sőt, észre sem vettem őt, a helyzet egész egyszerűen az volt, hogy váratlanul megjelent az életemben, hogy azután hónapokon át a teljes súlyával rám nehezedjen. Egyensúlyban kellett tartanom őt, ahogyan egy erős fémszerkezetnek az épületet földrengés idején.

Móni átlagos arcú, kissé alacsony, de karcsú lány. December elején jelölt be a facebookon. Néhány nap múlva, reggel, több hangüzenetet is találtam a fiókomban, amelyeket éjjel küldött. Hosszasan elbeszélte élete jelenlegi gyötrelmeit, a párkapcsolatával és a válófélben lévő szüleivel kapcsolatban is. Sosem beszéltünk személyesen még. Nem tudtam, mit reagáljak rá, így aztán inkább vártam. Ahogy az ember lenyűgözve áll egy elhagyott ház előtt, pedig könnyűszerrel lerángathatná a be-deszkázott ajtóról a lakatot, hogy behatoljon a ház belsejébe.

December közepén megkezdődött az első vizsgaidőszak, és mindenki igyekezett legalább egy vizsgát letenni az ünnepek előtt. Én kettőt is terveztem. Így amikor Móni látta, hogy nem reagálok semmit az üzeneteire, meghívott, hogy kávézzunk együtt, nemet mondtam, hiszen a tanulásra kellett koncentrálnom. Am karácsony másodnapján, amikor semmi különösebb dolgom nem volt, újra meghallgattam a hangüzeneteit. Próbáltam kihámozni a szavak mögött megbúvó érzéseket, félelme- ket, szorongásokat, ahogyan egy hatalmas aranymozaikból kirakott falon hosszas szemlélet után rajzolódik ki előbb az ismeretlen alak kontúrja, aztán az arca, orra, szeme. Szilveszter előtt pár nappal írtam neki, és ezúttal én hívtam meg kávézni. Semmilyen választ nem kaptam tőle.

A vizsgaidőszak lassan telt. Móniról majdhogynem megfeledkeztem. A második félév elején azonban influenzás lettem, és amikor jegyzeteket kértem a hiányzásaim pótlása végett, Móni felajánlotta, hogy segít. Egyúttal bepótoltuk az elmaradt kávé- zást is. A kezdeti kínos pillanatok után magától megnyílt, és beszélni kezdett. Nehéz időszakot élt át, mondta, távkapcsolatban élve csak ritkán láthatta kedvesét. És a szülei is fájdalmat okoztak neki. Apja a válás után azt tervezte, hogy feleségül veszi régi barátnőjét, akivel megcsalta Móni anyját. A barátnő a család régi ismerőse volt, és különösen Mónihoz igyekezett közel kerülni. Am a hízelgő közeledések vége mindig érthetetlen sértődés lett a részéről, és az irracionális játszmákba bevonta az apát is – ki sejtette, hogy milyen kapcsolat van köztük? –, neki kellett úgymond igazságot tennie. Móni így vált lassan apja barátnőjének mintegy a riválisává. És hogy a vereségérzete teljes legyen, a leendő ara gyermekét várta. Nemcsak várta, ha- nem folyton hangsúlyozta is, hogy az elhagyott Móni helyett (mintha az apja a má- sodik házassággal a lányát hagyta volna el, és nem annak anyját) az új gyermek veszi majd át az őt megillető helyet apja szívében. A terhessége második hónapjában járt az új feleség, amikor Móni ráébredt, hogy semmilyen pozitív érzés nincs benne a születendő testvére iránt. Könnyeivel küszködve, gyűrött arccal vallotta be, hogy éj- szakánként arra gondol, bárcsak soha ne születne meg a kisbaba. Ritkán fogalma- zódott meg benne a gondolat maga, inkább csak fájdalomként gyűlt föl, és duzzadt benne fokról-fokra egyre kínzóbbá, ahogy reggeltől estig teltek az órák.

Azután két hétig egyáltalán nem láttam őt, pedig minden előadáson figyelmesen végignéztam a padosorokon. A facebookon sem válaszolt az üzeneteimre, sőt, még csak el sem olvasta őket. Mint aki felszívódott a semmibe. Ahogyan a lombját vesz- tett fa cirádás árnyékrajza a szemközti falon, ha lement a téli nap. Olykor órákig el- néztem ezt a játékot albérleti szobám ablakából.

A következő hetek unalmasan teltek, Móni feltűnt ugyan az előadóteremben, de nem jött oda hozzám, zárkóztottan üdvözölt, és sietve ment el minden óráról. Az üzeneteimre továbbra sem válaszolt.

Április első napjaiban, amikor már nem reméltem semmit, mégis írt, hogy mi lenne, ha az egyik előadás után ismét találkozoznánk a büfében, ugyanannál az asztal- nál, mint legutóbb. Tíz perccel hamarabb értem oda, és türelmetlenül vártam. Ami-

kor megérkezett, látszott, hogy zaklatott és szomorú. Kétszer is belekezdett ugyanabba a mondatba, míg végül sikerült elmondania, hogy apja új felesége elveszítette a babáját. Nem lesz gyermekük. Sokféle érzés kavargott a lelkében, döbbenet, bűntudat, megbánás és – nincs mit tagadni rajta – valami keserű elégtétel. Miközben hallgattam őt, eszembe jutott a saját gyermekkorom. Apám korán elhagyott bennünket, hároméves sem voltam. Újraházasodott, és akárcsak Móni esetében, az új feleség legyőzendő vetélytársat látott bennem – noha én fiú voltam –, remélte, hogy közös gyermekeik megszületésével apám végleg kitöröl engem a szívéből. Ez utóbbi reményében nem csalódott, úgy értem, apám kezdetben is alig, később pedig soha nem kereste velem a kapcsolatot, ám gyermekük nem született. Úgy hallottam, nyolc spontán vetélése volt, az utolsó próbálkozás pedig méhen kívüli terhességgel végződött. Akkoriban hasonló lelkiállapotban voltam, mint Móni. Tűpontosan értettem a küszködését, másrészt mélyen meg is rendíttet a felismerés, hogy ez volt hát az a közös pont, amit ösztönösen megéreztem rajtam, amikor tél elején látszólag minden ok nélkül, egy hosszú éjjeli üzenetben tárta fel magát nekem, a számára vadidegen fiúnak.

Aznap este egyedül üldögéltem a szobámban, az íróasztalom felé görnyedve, és bambán meredtem a laptopom képernyőjére. Soha nem hittem volna korábban, hogy két idegen embert, akik még csak nem is tudtak egymás létezéséről, ilyen mélyen összeköthetnek közel egyforma tragédiák szálai. Vajon mennyi esély van rá ezen a bolygón, hogy ez a két ember egy napon találkozik?

A következő hetekben, ha csak tehattük, egymás mellett ültünk az előadásokon, de az egyetemen kívül nem találkoztunk egymással. Félttem, hogy visszautasítana, hiszen volt egy párkapcsolata, még ha távol is éltek egymástól. Tavasz szünet után gyorsan teltek a hetek, és május első felében már meg is kezdődött a nyári vizsgaidőszak. Minden időmet lefoglalta a tanulás, Mónira csak a felkészülés ötperces szüneteiben gondoltam néha, vágyakozó álmodozással, de ha még adódott is volna rá alkalom, akkor sem tudtam volna, mit kérhetnék tőle. A napjaim acéltiszta, szabályos kockákként váltották egymást, nem ékelődhetett közéjük a drámaiság semmiféle homályos, sötét kitüremkedése.

Az utolsó vizsgán viszont mindketten ugyanazt az időpontot választottuk. A másfél órás feladatsor megoldása után beültünk kávézni, átbeszéltük a tesztet, még lázas vizsgadrukkban. Aztán elindultunk hazafelé, de a folyosón megtorpantunk, nem volt kedvünk kimenni az utcára. Odakint kibírhatatlan hőség tombolt. Mindketten fáradtak voltunk, de még órákon át beszélgettünk egyik témáról a másikra ugrálva, hol úgy, hogy türelmetlenül egymás szavába vágunk, hol hosszú, csendes szüneteket tartva. Hallgattuk a villamos csörömpölését, és az ajtóba vágott üvegtáblákon át néztük, ahogy lassan bealkonyodik. Az épületben rajtunk kívül mintha nem is lett volna senki. Móni váratlanul átkarolta a vállamat, én pedig – meg sem gondolva, mit teszek – a dereka köré fontam a karom. Magamhoz vontam, és megsimogattam a haját. Ahogyan leeresztettem a karom, megérintettem a mellét. Mivel nem húzódtott

el, mohó mozdulattal tettem vissza a kezem a mellére. Engedte, és közben karjait a nyakam köré kulcsolta. Közepesen telt, kemény melle volt. Megpróbáltam a ruhája alá nyúlni, még melltartót sem viselt a rövid, combközépig érő pólóruha alatt, de zavaró volt, hogy így az egész ruhát fel kellett emelnem, hogy hozzáférjek meztelen melleihez. Ideges voltam, remegett a kezem, elhomályosult a látásom. Riadtan vettem észre, hogy a melle helyett valami forró, nedves testrészére tévedt a kezem. Vadul simogatni kezdtem, de fel sem fogtam, mit művelek. Hagyta, utána pedig zavartan állapította meg, hogy a bugyija pántja elszakadt. Szinte önkívületi állapotba kerülhettem, mert csak akkor jöttem rá, hogy mi történt köztünk, amikor már kint sétáltunk az utcán a villamos felé igyekezve.

Miután Móni felszállt a villamosra, én átvágtam az aluljárón, ahol egy képtelennek tűnő jelenet szemtanúja lettem. A vizeletszagú kiskocsmá ajtaja mellett ült egy részeg a földön, egy motyogós alak, vállán óriási fekete varjúval. Amikor elmentem mellettük, az volt az érzésem, hogy a varjú egyenesen az arcomba bámul, és bizarr félelmet ébresztett bennem. Hazaérve lezuhanyoztam, és felbontottam egy sört. Kifejezetten rossz idegállapotban voltam. Messengeren üzentem Móninak, kértem, ne haragudjon rám. Elviselhetetlen lett volna számomra, ha olyan helyzetbe hozom, ami szenvedést okoz számára. Egész éjjel nem válaszolt, sőt a következő napokban sem. Bódult izgalomban és szorongásban teltek a napjaim.

Egyik este mégis írt, kérte, hogy beszéljünk. Egy órával később egy plázában találkoztunk, kiültünk a teraszra. A lámpák fényében egy különös műtárgy csillogott, kavicsos ágyással körülvéve. Mintegy két méter magas átlátszó, akril félgömb volt, amelybe óriási, zöld páfrányleveleket préseltek. A levelek a kirojtosodó, hosszú, vékony szálaikkal érintkeztek, erőtlenül lebegtek egymás fölött, mintha valami titokzatos erő jelölte volna ki a helyüket, akár a reszkető csillagokét az égbolton.

Móni ezúttal ujjatlan pólót és selymes anyagból varrt, fekete, bokáig érő szoknyát viselt. Megegyeztünk, hogy nem szakít a barátjával, és egyetértettünk abban, hogy kimerült idegeink számlájára írható mindaz, ami azon az estén történt. Nyugodt hangulatú beszélgetés volt, majd előkotorta táskájából a tabletjét, és megkért, hogy segítsék képeket kiválasztani egy cikkhez, amit Pavel Kuczynskiról írt egy PC magazin számára. Az ötletes, szatirikus rajzok mindkettőnket jókedvre derítettek, észre sem vettük, hogy közben már éjfél felé jár az idő. Elkísértem az éjszakai busz megállójához, és miután kiderült, hogy a házukig egy sötét parkon is át kell gyalognia, ha majd leszáll a buszról, úgy döntöttem, hogy magam is folszállok vele, és hazáig kísérem.

A parkban egész hűvös volt ahhoz képest, milyen forróság áradt a belváros aszfaltjából. Nem volt rendesen kivilágítva, a sötétben bóklásztunk. Móni megbotlott egy kőben, az utolsó pillanatban sikerült elkapnom, hogy ne terüljön el a kavicsos ösvényen. Ahogy félig átölelve tartottam, minden megegyezésünk ellenére – tudniillik, hogy elfelejtjük a történeteket – ismét hevesen rám tört a vágy, hogy a magamévá tegyem. Nagyon zavarba jöttem, éreztem, hogy erekcióm van, és ezt hebegve be is

vallottam Móninak. Nem húzódtott el tőlem, de nem mertem megérinteni. A házukhoz érve a kapuban szótlanul váltunk el egymástól. Ahogy a sűrű köd ereszkedik alá a hegyi erdőre ősszel, és áthatolhatatlan fehérségébe szív minden életteli színt, úgy tapadt ránk is a hallgatás, és tett minden érzést egynemű, felismerhetetlen maszszává.

Fáradtan értem haza, odakinn fél óra múlva már hajnalodott. Az egyik üres könyvespolcomon volt egy bambusztál, benne egy fehér mézskódarab. Amikor elérték az első hajnali napsugarak, valami finom rózsaszín derengett át rajta, ezt figyeltem sokáig mielőtt elaludtam volna.

A következő napokban nem tudtam, mitévő legyek: írjak-e én Móninak, vagy várjam meg, amíg ő jelentkezik. Végül a várakozás mellett döntöttem. Alighanem hiba volt, mert a hetek anélkül repültek tova, hogy akár egyetlen sort is írt volna nekem. Az idő múlásának hiábavalósága és a hozzá társuló tehetetlenség szép lassan morzsolni kezdte az idegeimet. Az egyébként kellemes hangulatú, napfényes szobámban gyakran támadt olyan érzésem, mintha egy szűk, betonfalú verem alján kuporognék, és reménytelenül merednék fölfelé, a vasráccsal fedett kijáratra. Nemsokára jelentkezett az első, később visszatérőnek bizonyuló rémálmom. A napjaimat rendszerint bezárkózva, magányosan töltöm, és alighanem hamarosan eljön a nap, amikor a facebook-üzeneteimet vagy az emailjeimet sem fogom nézni. Kisfiú koromban éltem át hasonló lelkiállapotot, bár akkor csak néhány perc erejéig: a futballpályán a kapu hálójának megnyúlt árnyékát nézve olyan érzésem volt, hogy a labda helyett hamarosan magam fogok a hálóban vergődni, előbb csak játéknak fogom fel, később viszont megértem, hogy halálomig a foglya maradok.

Szeptember elején mégis kénytelen voltam kimozdulni az odúmból, hiszen el kellett intéznem a tanévkezdéssel járó ügyeket a Tanulmányi Hivatalban. Sorban állás közben észrevettem, hogy valaki a folyosó végéről integet nekem, ahogy közelebb jött, láttam, hogy Móni az. Az arca kipirult volt, és sugárzott róla a tetterő. Elmesélte, hogy az új tanévet már külföldön kezdi meg, itt elintézte az összes teendőjét a kredit-elismeréssel és az átiratkozással kapcsolatosan. A kedveséhez költözik, és minél hamarabb szeretné az édesanyját is magával vinni, aki a válás után, a lánya nélkül egyedül maradna. Minden jót kívántam neki, ő pedig baráti öleléssel búcsúzott. Amikor magam is elintéztam a dolgaimat, leballagtam a büfébe, hogy megigyak egy kávé, ugyanannál az asztalnál, ahol Mónival kétszer is beszélgettünk. Az alagsori kávézó szinte teljesen üres volt, az „asztalunknál” nem ült senki. A kávéval a kezemben elindultam az asztal felé, majd megkerültem, és kifelé indultam el, föl a lépcsőn, az utcai kijáratához.